

Lekcja 6 - 6 sierpnia

Jezus przebywał wśród ludzi

Tekst biblijny: Łk 15,1-2.

Cel lekcji

Poznanie: Zrozumienie, że chrześcijańskie życie nie powinno być prowadzone w odizolowanej religijnej bańce, z dala od potrzeb i wyzwań ludzi w społeczeństwie.

Odczucie: Pragnienie większego zaangażowania w budowanie przyjaźni z niewierzącymi.

Działanie: Podjęcie aktywnych kroków zmierzających do wyjścia na zewnątrz ze ścian zboru i ekskluzywnego towarzystwa adwentystów dnia siódmego oraz zaangażowanie w społeczeństwo w celu zaprzyjaźnienia się z niewierzącymi.

Plan nauczania

I. Poznanie: Gdy wejdiesz między wrony...

A. Dlaczego życie towarzyskie wielu adwentystów dnia siódmego ogranicza się wyłącznie do środowiska innych adwentystów? Jakie wiążą się z tym korzyści, a jakie straty?

B. Czego możemy się nauczyć o przebywaniu wśród ludzi z rady Jezusa, byśmy byli na świecie, ale nie ze świata (J 17,14-15)?

C. Czy istnieją ludzie i miejsca, których powinni unikać chrześcijanie pragnący przebywać wśród niewierzących?

II. Odczucie: Opuszczenie zborowego gniazda.

A. Czy poczucie „bezpieczeństwa” w praktykowaniu naszej wiary może szkodzić naszemu duchowemu zdrowiu?

B. Jakich emocji możemy doświadczyć, gdy zaczynamy się przyjaźnić z osobami, które niekoniecznie podzielają nasze zasadnicze wartości? Czy istnieją praktyczne przeszkody dla takiej przyjaźni?

III. Działanie: Nawiązywanie łączności.

A. Jakie kroki możesz podjąć w tym tygodniu, by w istotny sposób nawiązać łączność z ludźmi w społeczeństwie?

B. Poświęć czas w tym tygodniu, by modlić się o możliwości podążania za Jezusem i nawiązywania łączności z niewierzącymi.

Podsumowanie: Odczucie zbytniego komfortu w zborze, w towarzystwie współwierzących, powinno być dla nas, wyznawców Chrystusa, znakiem ostrzegawczym. Choc lubimy przebywać w naszej duchowej rodzinie, lekcja tego tygodnia przypomina nam, że my także mamy misję polegającą na nawiązywaniu łączności z niewierzącymi, co jest niezbędnym krokiem w metodzie służby, jaką wskazał nam Chrystus.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Mt 9,10-13.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Jest to naturalny socjologiczny fenomen, iż ludzie wolą spędzać czas z ludźmi podobnymi do nich. Wielu adwentystów dnia siódmego czuje się swobodniej wśród ludzi podobnie wierzących, odżywiających się, zachowujących szabaty i dzielących te same wartości. Jednak jeśli mamy być efektywni w naszej misji, musimy iść za przykładem Jezusa i wyjść poza strefę komfortu, by przebywać wśród niewierzących i zaprzyjaźniać się z nimi.

Tylko dla nauczyciela: Podczas dyskusji w ramach lekcji tego tygodnia ważne jest uważne przyjrzenie się przykładowi Jezusa, temu, jak przebywał wśród ludzi - w tym także tych, którzy byli uważani za grzeszników i spychani na marginesy społeczeństwa. Upewnij się, by poprowadzić uczestników lekcji dalej niż tylko do rozmawiania o teologii misji. Przeczytaj materiał na otwarcie dyskusji uczestnikom lekcji. Omówcie praktyczne sposoby wychodzenia z „mentalności izolacionistycznej” i nawiązywania łączności z ludźmi w społeczeństwie.

Otwarcie dyskusji: Wpływowy francuski filozof Jacques Derrida twierdził, że kiedykolwiek spotykamy coś poza zakresem naszego normalnego doświadczenia, mamy okazję uczyć się i rozwijać. Porównywał takie spotkania do zdrowego odżywiania. Jednak obok wielu dobrodziejstw nowych doświadczeń takie spotkania niosą także ryzyko, w tym także ryzyko tego, co Derrida nazwał „byciem zjedzonym” - doświadczenia, które nie służą ani rozwojowi, ani uczeniu się („Blurred encounters? Religious Literacy, Spiritual Capital and Language”, w: *Faith in the Public Realm*, red. Adam Dinham, Robert Furbey i Vivien Lowndes, The Policy Press 2009, s. 106).

Pytania do przemyślenia

1. Gdy przebywamy wśród niewierzących, jak możemy się upewnić, że dobrze się odżywiamy, a nie jesteśmy zjadani? Jak naśladujemy przykład Jezusa, angażując się w życie innych ludzi, a jednocześnie nie idąc na kompromis w kwestii naszych zasad wiary? Jak możemy przebywać wśród ludzi i zachowywać naszą szczególną tożsamość jako ludzie wierzący?

2. Jak równoważymy wezwanie do „wyjścia z Babilonu” (zob. Ap 18,4) z potrzebą naśladowania przykładu Chrystusa przez przebywanie wśród ludzi? Skąd możemy wiedzieć, że zachowujemy właściwą równowagę?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Przebywanie wśród ludzi jest ważnym pierwszym etapem Chrystusowej metody służby. Misja i służba nie mogą być pełnione na odległość, zdalnie sterowane. Czasami adwentyści unikają kontaktów z niewierzącymi, wolejąc towarzystwo swoich współwierzących. Podczas tej lekcji skorzystaj z okazji, by przedstawić uczestnikom lekcji wagę pozyskiwania przyjaciół spośród różnego rodzaju ludzi w społeczeństwie.

Komentarz biblijny

I. Przyjaciel grzeszników (przeczytajcie Mt 9,10-13).

Kiedy faryzeusze widzieli, że Jezus jada z celnikami i „grzesznikami” w domu Mateusza, podeszli do Jego uczniów i zażądali od nich wyjaśnienia Jego zachowania. Słyszając ich pytanie, Jezus powiedział: „Nie potrzebują zdrowi lekarza, lecz ci, co się źle mają. Idźcie i nauczcie się, co to znaczy: Miłosierdzia chcę, a nie ofiary. Nie przyszedłem bowiem wzywać sprawiedliwych, lecz grzeszników” (Mt 9,12-13).

Jezus zacytował fragment *Księgi Ozeasza*: „Gdyż miłości chcę, a nie ofiary, i poznania Boga, nie całopaleń” (Oz 6,6). W następnym wersecie dodane są takie oto pełne bólu słowa: „Lecz oni zerwali przymierze już w Adam, tam mi się sprzeniewierzyli” (Oz 6,7). Te słowa przypominają nam, że ludzka niewierność nie była czymś nowym w czasach Jezusa ani nawet w czasach Ozeasza - sięgała aż do ogrodu Eden. A jednak przez cały ten czas Bóg starał się przyciągać swoje niewierne dzieci z powrotem do siebie. Teraz wreszcie Bóg przyszedł jako człowiek, Jezus, aby dosłownie utożsamić się z ludzkością, stać się jedno z nami i pojednać nas ze sobą samym.

Ewangelia ukazuje, jak Jezus przyciągał do siebie grzeszników. Święty Syn Boży wiedział lepiej niż ktokolwiek inny, jak straszna jest moc grzechu i jak deformuje on ludzi. Przyszedł On, by przełamać moc grzechu, a więc nigdy ani na chwilę nie uległ grzechowi ani nie zlekceważył zagrożenia. Jednak mimo to grzesznicy lubili być blisko Niego i słuchać Go! Jezus zyskał reputację „Przyjaciela grzeszników” (Mt 11,19) - złą reputację, według wielu - nie wzdragającego się przed towarzystwem wyrzutków społeczeństwa dotkniętych moralnym trądem. Ten tytuł - „Przyjaciel grzeszników” - to pochwała tego, jak nawiązywał On łączność ze zwykłymi grzesznymi ludźmi.

Do rozważenia: Co oznacza fakt, że Jezus fizycznie przyszedł na świat zamiast po prostu kierować swoją misją z nieba? Czy grzesznicy lubią przebywać z nami, adwentystami dnia siódmego? Dlaczego tak albo dlaczego nie?

II. Dotyk Mistrza (przeczytajcie Mt 8—9).

Ewangelia Mateusza ukazuje raz po raz wzorzec polegający na tym, że Jezus wyjaśnia pewne koncepcje, a potem wprowadza je w praktykę. Po wygłoszeniu mocnego Kazania na Górze schodzi z góry i demonstruje to, o czym mówił.

W Mt 8—9 widzimy Go stosującego w praktyce każdy aspekt tego, co Ellen G. White nazywa „metodą Chrystusa”, w tym także demonstrującego, co to znaczy przebywać wśród ludzi jako Ten, który pragnie ich dobra. To zdumiewające, jak wiele razy w tych dwóch rozdziałach Jezus fizycznie dotyka ludzi - jest przy nich najbliżej, jak to możliwe:

1. Jezus wyciągnął rękę i dotknął trędowatego (Mt 8,3). Czyniąc to Jezus stał się rytualnie nieczysty, ale nieczystość ta została unieważniona i anulowana, gdy trędowaty został cudownie oczyszczony dzięki uzdrawiającemu dotykowi Jezusa.

2. Jezus ujął za rękę teściową Piotra i uzdrowił ją z gorączki (Mt 8,15).

3. Jezus ujął za rękę zmarłą dziewczynkę i przywrócił ją do życia (Mt 9,25).

4. Jezus dotknął oczu niewidomych ludzi i przywrócił im wzrok (Mt 9,29).

Do rozważenia: Jakie znaczenie ma to, że Mateusz sprawozdał fakt, iż Jezus fizycznie dotykał ludzi? Czego to nas uczy o Jezusie i Jego podejściu do służby?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Budiman Soreng jest adwentystycznym pionierem, członkiem laikatu pracującym w celu zakładania nowych zborów na nowych terenach. Pod koniec lat 90. udał się w region Bengkayang w Kalimantan, indonezyjskiej części wyspy Borneo. Toczyły się tam wówczas ciężkie walki w wojnie plemiennej. Często zdarzało się ucinanie głów i kanibalizm. Pomimo tego Budiman założył trzy grupy wierzących.

Mówi on, że jego pierwszym zadaniem po przybyciu na miejsce było „zorientowanie się w sytuacji” - poznanie miejsca i ludzi. Następnie zaczął on pozyskiwać przyjaciół wśród animistów, muzułmanów i chińskich buddystów, jak również innych chrześcijan. „Grałem z nimi w piłkę, biegałem rano, pracowałem na polach ryżowych. O północy modliłem się: »Panie, najpierw działaj w moim sercu. Potem będę mógł działać wśród ludzi. Pozwól mi mówić to, co Ty powiedziałbyś na moim miejscu«”.

Budiman wkrótce zaczął odwiedzać ludzi w domach i studiować z nimi *Biblię*. Rozmawiał z nimi w lokalnym dialekcie i układał dla nich pieśni w ich języku. W ciągu kilku kolejnych lat ponad dwieście osób zostało ochrzczonych, a z pomocą innych pionierów Budiman rozpoczął działalność adwentystyczną w pięciu nowych miejscach.

Według Budimana pierwszym kluczem do skutecznej ewangelizacji jest pokora. „Mamy tutaj takie powiedzenie: »Chodzimy po ziemi«. To znaczy, że żyjemy tu jak miejscowi, jesteśmy jak inni ludzie”. Dzięki łączności z ludźmi w ich codziennych zajęciach Budiman znalazł dostęp do dzielenia się miłością Jezusa ze społeczeństwem.

Pytanie do przemyślenia: Jak historia Budimana pomaga nam zrozumieć, co znaczy przebywać wśród ludzi tak, jak Jezus? Omów znaczenie powiedzenia: „Chodzimy po ziemi”. Czy wasz zbor „chodzi po ziemi” w lokalnym społeczeństwie, czy raczej zamyka się w sobie? Wyjaśnij swoją odpowiedź. Omów to, jak możesz „chodzić po ziemi” w nadchodzącym tygodniu.

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Przypomnij uczestnikom lekcji, że mówimy nie tylko o czymś, co wydarzyło się „dawno temu” albo co interesuje jedynie teologów. Mówimy o tym, co każdy z nas powinien stosować w codziennym życiu.

Zadanie: W zależności od liczebności klasy podzielcie się na mniejsze grupy w ramach realizacji tego zadania.

Krok 1. Przeczytaj poniższe cztery fragmenty biblijne zawierające krytykę skierowaną pod adresem Jezusa:

Fragment Sytuacja Krytyka Jezusa Współczesne zastosowanie

Mt 9,10-13 uczta u Mateusza

Łk 7,36-50 umycie nóg Jezusa przez grzesznicę

Łk 15,1-2 krytyka, po której Jezus opowiedział przypowieści o zabłąkanej owcy, zgubionej monecie i synu marnotrawnym

Łk 19,1-10 spotkanie z Zacheuszem

Krok 2. Zidentyfikuj szczególną krytykę Jezusa w każdym przypadku. Jaki wspólny temat przewija się we wszystkich tych przypadkach?

Krok 3. Czego możemy się nauczyć z każdej z tych sytuacji, aby zastosować to w naszym życiu?

